

Dosarul nr. 3ra-204/22
2-20010478-01-3ra-23022022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. V. Sîrbu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, V. Clima, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

20 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată a lui Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea actului administrativ individual, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Oleg Babin și menținută hotărârea din 5 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani

constată:

La 24 ianuarie 2020, Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, terț Academia „Ștefan cel Mare” a MAI cu privire la anularea actului administrativ individual, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că prin ordinul MAI nr. 235ef. din 15 decembrie 2017, a fost angajat în funcția de proector pentru cooperare internațională al Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI, cu prelungirea raportului de serviciu în conformitate cu art. 38 alin. (4) din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, până la 31 decembrie 2018.

A comunicat că la 16 octombrie 2018, prin ordinul nr. 206ef., a fost detașat în cabinetul Directorului general al Agenției Proprietății Publice, cu suspendarea

raporturilor de serviciu din funcția publică cu statut special deținută în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pe perioada aflării în funcție a persoanei cu demnitate publică.

La 21 iunie 2019, prin ordinul 92ef., a fost reîncadrat în funcție publică cu statut special, în conformitate cu prevederile art. 37 din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în legătură cu expirarea perioadei pentru care a fost dispusă suspendarea.

La 18 octombrie 2019, a fost preavizat în legătură cu măsurile de reorganizare a statelor de personal și reducerea funcției în termen de 30 de zile.

La 27 decembrie 2019, prin ordinul MAI nr. 237ef., au fost încetate raporturile de serviciu conform art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

A menționat reclamantul că, analizând ordinul MAI nr. 237ef. din 27 decembrie 2019 în partea ce ține de întreruperea raporturilor de muncă a comisarului-șef Oleg Babin, îl consideră neîntemeiat și ilegal, emis contrar prevederilor legii și procedurii stabilite de lege, or ordinul nominalizat nu i-a fost adus la cunoștință în modul stabilit de art. 81 alin. (3) Codul muncii.

Astfel, a considerat că prin ordinul indicat a fost concediat ilegal, iar preavizarea sa despre existența unei careva reduceri de funcție pe care a ocupat-o, este una ilegală și contravine circumstanțelor de fapt și de drept, motiv pentru care ordinul de concediere menționat urmează a fi anulat.

Reieșind din prevederile art. 88 alin. (1) Codul muncii, a afirmat că angajatorul avea obligația de a îi propune un alt loc de muncă vacant în cadrul entității, fapt nerealizat. În aceste circumstanțe, a constatat că procedura de preavizare nu a fost precedată de oricare măsuri îndreptate spre respectarea dreptului preferențial al salariatului de a fi lăsat la lucru.

Totodată, a evidențiat că la emiterea ordinului nr. 237ef din 27 decembrie 2019, angajatorul a admis derogări majore de la procedura stabilită de legislația pertinentă. Or, obligațiile angajatorului, în cadrul procedurii de concediere în legătură cu reducerea statelor de personal, trebuie respectate în totalitate, având caracter imperativ, iar nerespectarea lor ar avea ca efect nulitatea de drept a deciziei de încetare a raporturilor de serviciu.

Cu referire la reducerea funcției deținute, a menționat că în noua structură a entității se regăsește funcție similară și anume: Prorector pentru administrare și gestionare proiecte, care are în competență gestionarea domeniului de cooperare internațională în mod direct și prin intermediul funcției din subordine Șef direcție mass-media și relații internaționale, însă contrar prevederilor legale nu i-a fost propusă nicio funcție, inclusiv inferioară celei ocupate.

În acest sens a subliniat că fișa de post a funcției Prorector pentru administrare și gestionare proiecte este similară cu cea deținută de către dânsul în calitate de Prorector pentru cooperare internațională.

Prin urmare, a remarcat că angajatorul a încălcat normele imperative ale dreptului muncii și anume: nu a fost luat în calcul faptul că dânsul are un copil minor

la întreținere, precum și vechimea în muncă pe care o are în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, or potrivit art. 183 alin. (2) Codul muncii, care prevede că în cazul unei egale calificări și productivități a muncii, dreptul preferențial de a fi lăsați la lucru îl au: salariații cu obligații familiale, salariații care au o mai mare vechime în muncă; a fost încălcat flagrant termenul de preaviz, precum și faptul că în conformitate cu prevederile art. 86 alin. (2) Codul muncii, în cazul în care, după expirarea termenului de preavizare, nu a fost emis ordinul de concediere a salariatului, această procedură nu poate fi repetată pe parcursul unui an calendaristic.

A accentuat reclamantul că pe parcursul ultimilor 3 ani de activitate nu a avut abateri disciplinare și nu a fost sancționat, a fost evaluat cu mențiunea - „foarte bine” conform fișei de evaluare a performanțelor, a activat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne din 1992, având o vechime totală mai mult de 27 de ani, a fost decorat cu Insignele Departamentale de Merit ale Ministerului Afacerilor Interne, a fost decorat cu Distincția de Stat „Ordinul Credință Patriei” clasa I, acordat prin Decretul Președintelui Republicii Moldova.

A mai notat că întreruperea raporturilor de muncă urma a fi realizată în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal și nu din motivul expirării perioadei determinate a raportului de serviciu, or se prezumă că odată cu expirarea perioadei de preaviz funcția care a fost ocupată anterior - nu mai exista, dar în aceste circumstanțe se referă la raporturi de muncă în derulare, iar angajatorul nu a fost în drept să emită ordin de concediere post perioadei de preaviz în același an calendaristic. Or, în aceste circumstanțe prevalează raporturile existente în perioada preavizării și nu raporturile instituite pe o perioadă determinată (ordinul nr. 92ef. din 21 iunie 2019), fapt ce rezultă și din demersul Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI nr. A/19-1495 din 17 decembrie 2019, unde se menționează că: conform art. 38 alin. (5) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016, termenul de preaviz pentru această categorie de salariați este de 30 de zile calendaristice. În baza acestei prevederi, excluzând perioadele de concediu medical menționate, ultima zi de muncă a lui Oleg Babin a fost data de 9 decembrie 2019.

Prin urmare, a indicat că Academia „Ștefan cel Mare” a MAI în demersul său din 17 decembrie 2019 a recunoscut faptul că a expirat perioada preavizării și angajatul Oleg Babin nu mai poate fi concediat în același an pentru aceleași temeiuri. Mai mult ca atât, Academia „Ștefan cel Mare” a MAI a indicat data de 9 decembrie 2019 ca fiind ultima zi de muncă, însă conform ordinului contestat ultima zi de muncă este indicată data de 31 decembrie 2019.

Așadar, a învederat că ordinul MAI nr. 237ef. din 27 decembrie 2019 este ilegal, fiind emis cu încălcarea normelor materiale și de procedură.

Însăși reducerea funcției a fost una tendențioasă, fără argumentare, deoarece în noua structură a instituției a fost introdusă o nouă funcție similară, care este doar o derivată a funcției anterior existente (având atribuții similare sau conexe conform fișei postului cu funcția anterioară – Prorector pentru cooperarea internațională).

A menționat că la concedierea sa, de către angajator au fost interpretate eronat normele aplicabile, or reducerea numărului sau a statelor de personal trebuia să fie

reală și efectivă și nu doar un pretext pentru înlăturarea nejustificată a unor persoane indezirabile.

De asemenea, la emiterea ordinului MAI nr. 237ef. din 27 decembrie 2019, angajatorul a aplicat eronat procedura de concediere a personalului, fiind indicat un alt temei de concediere decât cel care urma a fi aplicat în rezultatul procedurii de preavizare în legătură cu „presupusa reorganizare a statelor de personal”.

În acest context, a făcut trimitere la prevederile Legii cu privire la asigurarea egalității, unde discriminarea reprezintă tratarea unei persoane în baza oricăruia dintre criteriile prohibitive în manieră mai puțin favorabilă decât tratarea altei persoane într-o situație comparabilă.

Și-a întemeiat pretențiile în temeiul dispozițiilor art. 172, 189 și 214 Cod administrativ.

A solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, anularea ordinului MAI nr. 237ef. din 27 decembrie 2019 în partea ce ține de întreruperea raporturilor de muncă a comisariului-șef Oleg Babin, prorector pentru cooperare internațională al Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI ca fiind ilegal, emis contrar prevederilor legii și procedurii stabilite; restabilirea sa în funcția de prorector pentru cooperare internațională al Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI începând cu 31 decembrie 2019, de la data concedierii ilegale; încasarea din contul pârâtului Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova în beneficiul său a salariului pentru absența forțată de la serviciu începând cu 31 decembrie 2019 și până la data restabilirii, a prejudiciului moral cauzat în legătură cu concedierea ilegală în mărime de 5 salarii medii lunare și a cheltuielilor de judecată suportate.

Prin hotărârea din 5 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Oleg Babin.

La 1 martie 2021, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ, prin intermediul oficiului poștal, Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu a depus apel nemotivat împotriva hotărârii primei instanțe, iar la 18 aprilie 2021, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ, prin intermediul oficiului poștal, a fost prezentată motivarea apelului.

Prin decizia din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Oleg Babin și menținută hotărârea din 5 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani.

În consolidarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că în temeiul ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr. 651 din 11 octombrie 2019, prin care a fost aprobată structura, organigrama și statutul de organizare ale Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI, la 15 octombrie 2019 a fost emis ordinul nr. 39, prin care s-a ordonat preavizarea sub semnătură a angajaților instituției, în legătură cu reducerea numărului și statelor de personal al instituției.

Contrar alegațiilor reclamantului/apelant, se atestă că Oleg Babin a fost preavizat la 18 octombrie 2019, despre faptul că funcția deținută de acesta urmează a fi redusă în termen de 30 zile calendaristice de la semnarea preavizului, fiind menționat că în perioada respectivă se reduce programul de muncă cu până la 2 ore zilnic cu menținerea plăților salariale cuvenite pentru căutarea unui alt loc de muncă.

Totodată, prima instanță și instanța de apel au stabilit că ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 237ef. din 27 decembrie 2019, prin care fost încetat raportul de serviciu cu Oleg Babin, a fost emis în cadrul unui scop licit și în exercitarea cu bună-credință a dreptului discreționar al autorității publice, în contextul în care lipsește acordul autorității la prelungirea raporturilor de serviciu cu reclamantul/apelant - condiție imperativă a prelungirii raportului de serviciu al funcționarului public cu statut special prin prisma Legii nr. 288/2016.

Astfel, în cazul angajării în serviciu pe durată determinată, raportul de serviciu încetează de drept la împlinirea termenului indicat, iar prin emiterea actului administrativ cu privire la încetarea raportului de serviciu, angajatorul ia act de încetarea raportului de muncă și nu decide încetarea raporturilor de muncă. Fiind vorba despre ajungerea la termen a perioadei determinate, încetarea raportului de serviciu nu depinde de existența vreunei culpe a salariatului, nu există un interes legitim și niciun temei de drept pentru contestarea ordinului angajatorului.

La fel, instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că nici în cadrul examinării cauzei în prima instanță și nici în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, Oleg Babin nu a prezentat probe concludente care ar servi drept temei pentru anularea ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr. 237ef. din 27 decembrie 2019 cu privire la încetarea raporturilor de muncă cu Oleg Babin.

Prima instanță și instanța de apel au constatat că potrivit avizului Ministerului Afacerilor Interne din 29 ianuarie 2020, Oleg Babin, după încetarea raportului de muncă a încasat indemnizația unică, în temeiul art. 49 alin. (2) și (6) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288/2016, precum și compensația bănească pentru concediul nefolosit, în temeiul art. 118 alin. (5) și art. 119 alin. (2) Codul muncii.

Așadar, prin acțiunile respective de încasare a beneficiilor financiare, Oleg Babin a acceptat în mod tacit încetarea raportului de muncă, respectiv nu pot fi acceptate obiecțiile acestuia cu privire la încălcarea de către angajator a legislației muncii.

De asemenea, a fost menționat că Oleg Babin a cunoscut încă de la 21 iunie 2019 că raportul de serviciu încetează la 31 decembrie 2019. Or, temei pentru emiterea ordinului MAI nr. 92ef. din 21 iunie 2019, a servit raportul personal al lui Oleg Babin cu privire la prelungirea raportului de serviciu, de la 21 iunie 2019 până la 31 decembrie 2019. Ulterior, o cerere suplimentară din partea lui Oleg Babin cu privire la prelungirea raportului de muncă nu a fost prezentată, respectiv acesta și-a exprimat tacit voința referitor la întreruperea raportului de muncă.

Referitor la pretențiile lui Oleg Babin cu privire la restabilirea în funcție, obligarea pârâtului la achitarea salariului pentru perioada de absență forțată de la muncă și a prejudiciului moral cauzat, instanțele de judecată ierarhic inferioare au conchis că acestea sunt neîntemeiate, fiind subsecvente cerinței de bază cu privire la anularea actului administrativ, pretenție care a fost respinsă ca neîntemeiată, or odată cu constatarea caracterului legal al actului administrativ individual, nu există careva temeiuri de a admite pretențiile subsecvente ale reclamantului.

Cu privire la pretenția de încasare din contul pârâtului a cheltuielilor de judecată suportate în prezentul proces, instanțele de judecată au reținut că în conformitate cu prevederile art. 94 alin. (1), 96 alin. (1) CPC în coroborare cu prevederile art. 195 Cod administrativ, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată/cheltuieli de asistență juridică.

În speță, însă, reclamantul/apelant nu poate beneficia de prevederile legale enunțate, întrucât cererea de chemare în judecată formulată de ultimul a fost respinsă.

La 22 noiembrie 2021, Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a cererii de chemare în judecată.

La 14 februarie 2022, Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu a prezentat motivarea recursului împotriva deciziei din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a cererii de chemare în judecată.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu actele judecătorești recurate, considerându-le ilegale, lipsite de suport legal și emise contrar prevederilor art. 239 CPC și art. 224 Cod administrativ, deoarece concluzia instanțelor de judecată ierarhic inferioare referitor la soluția de a respinge acțiunea rezultă din aplicarea eronată a normelor de drept material și procesual și din aprecierea arbitrară a probelor prezentate contrar prevederilor art. 130 CPC.

A menționat recurentul că nu a întreprins careva acțiuni în sensul prelungirii contractului de muncă pe perioadă determinată, deoarece cunoscând despre faptul că a expirat termenul de concediere în legătură cu lichidarea statelor de personal, precum și nu a fost informat despre emiterea ordinului de concediere până la 31 decembrie 2019, dânsul avea speranța legitimă, bazându-se pe prevederile Codului muncii și anume art. 83 alin. (4).

În aceste circumstanțe, a considerat că ordinul MAI nr. 237ef. din 27 decembrie 2019 este ilegal, fiind emis cu încălcarea normelor materiale și de procedură.

A precizat că, în temeiul prevederilor art. 90 și 96 CPC, în instanța de fond și în instanța de apel a solicitat încasarea cheltuielilor de asistență juridică suportate de în mărime de 7 000 de lei și respectiv, 5 000 de lei.

Astfel, a susținut că quantumul acestora ca fiind real, rezonabil și efectiv suportat, deoarece avocatul a acumulat actele necesare, a studiat cumulul circumstanțelor de fapt și de drept, a întocmit cererea prealabilă, cererea de chemare în judecată, cererea de apel, pledoariile și a participat la ședințele de judecată ce s-au desfășurat.

Totodată, a remarcat că concluzia primei instanțe privitor la faptul că prevederile art. 81 alin. (3) și 86 alin. (2) Codul muncii nu sunt aplicabile în prezenta speță este una neîntemeiată și abuzivă.

Reieșind din prevederile art. 2 alin. (1), (2), 3 lit. a), d), 5 lit. b), e), g) și 11 alin. (1) Codul muncii, a afirmat că concluziile formulate de instanța de fond nu sunt întemeiate și nu corespund principiilor generale ale Codul muncii, precum și Constituției Republicii Moldova, or este un absurd de menționat că careva norme generale ale Codului muncii nu pot fi aplicate în cadrul unui raport de muncă dintre salariat și angajator persoană juridică de drept public.

Astfel, a considerat că la caz instanța de judecată urmează să aplice în mod imperativ prevederile art. 81 și 86 Codul muncii, să constate că raporturile de muncă au continuat în mod tacit, iar ordinul de concediere emis este nul și nu produce efecte, deoarece angajatorul nu și-a onorat obligațiile referitoare la procedura legală de concediere, iar ca sancțiune este faptul că raporturile de muncă continuă pentru o perioadă nedeterminată.

La fel, a susținut că acordul autorității publice nu este imperativ la prelungirea raporturilor de muncă, or Codul muncii stabilește că dacă nu este încetat raportul de muncă cu angajatul în modul stabilit de lege, în acest caz raporturile de muncă continuă pentru o perioadă nedeterminată (art. 81 și 86 Codul muncii).

De asemenea, a reținut că sunt neîntemeiate constatările instanței de apel precum că în cazul angajării în serviciu pe durată determinată, raportul de serviciu încetează de drept. Codul muncii nu stabilește încetarea raportului de muncă prin efectul legii, ci încetarea operează doar după respectarea procedurii de către angajator, iar în cazul nerespectării acestei proceduri intervine o sancțiune pentru angajator.

Cele expuse de instanța de apel cu referire la faptul precum că dânsul a încasat indemnizația unică și compensația bănească pentru concediul nefolosit, iar în rezultat a acceptat în mod tacit încetarea raportului de muncă, nu corespund adevărului, sunt interpretate eronat și contravin materialelor dosarului, deoarece potrivit probelor prezentate se demonstrează că autoritatea publică pârâtă a calculat și transferat mijloacele bănești pe contul bancar al lui și nu faptul că dânsul le-a încasat prin acceptarea lor expresă, inclusiv încetarea raporturilor de muncă.

Suplimentar, a menționat că interpretările instanței de apel sunt neîntemeiate cu privire la faptul că dânsul nu a prezentat o cerere cu privire la prelungirea raportului de muncă și astfel și-a exprimat tacit voința referitor la întreruperea raporturilor de muncă, deoarece legislația în vigoare și practica CtEDO stabilește că angajatul beneficiază de speranța legitimă și anume în cazul în care la expirarea termenului contractului individual de muncă pe durată determinată, niciuna dintre părți nu a cerut încetarea lui și raporturile de muncă continuă de fapt, contractul se consideră prelungit pe durată nedeterminată.

A accentuat că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au examinat cererea de chemare în judecată în întregime sau au examinat-o arbitrar, deoarece nu au dat o apreciere tuturor circumstanțelor de fapt și de drept invocate, or atât în cererea de chemare în judecată/de apel, cât și în explicațiile oferite, a invocat că

autoritatea publică pârâtă și terță au încercat mai multe mecanisme de concediere a lui, având un scop clar și anume de a-l concedia cu orice preț, care era în relații ostile cu administrația autorităților publice vizate, astfel în opinia sa, a considerat că a fost discriminat în raport cu alți angajați.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Conform art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 10 noiembrie 2021, în ședință publică.

Din materialele dosarului rezultă că la 22 noiembrie 2021, Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 245-247 vol. I).

Tot actele cauzei atestă că decizia motivată din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată reprezentantului lui Oleg Babin, avocatului Radu Cezar Crețu, prin intermediul oficiului poștal, la 19 ianuarie 2022, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție anexat la materialele dosarului (f. d. 251 vol. I).

Se mai constată că la 14 februarie 2022, Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu a prezentat motivarea recursului împotriva deciziei din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 1-9 vol. II).

Astfel, recursul depus de Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu împotriva deciziei din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău este în termen.

La 23 februarie 2022, în adresa Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI a fost expediată copia recursului depus de Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu, cu înștiințarea despre necesitatea prezentării referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 12 vol. II), fiind recepționată de către Academia „Ștefan cel Mare” a MAI la 1 martie 2022 și de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova la 2 martie 2022, ceea ce se atestă prin avizele de recepție anexate la actele cauzei (f. d. 13-14 vol. I).

La 16 martie 2022, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a depus referință, prin care a solicitat declararea recursului depus de Oleg Babin ca fiind inadmisibil.

Până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului, Academia „Ștefan cel Mare” a MAI nu și-a valorificat acest drept procedural și nu a depus referință.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu, în raport cu materialele cauzei, completul specializat

pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) Cod administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva

Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Oleg Babin, reprezentat de avocatul Radu Cezar Crețu se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu